

En dan nu de laatste aflevering van onze spraakmakende rubriek:

'DE RIO KLETSKOEK(!)HOEK'.

(Waarin iedereen zo graag het woord voert, maar het zelden krijgt.)

Dit laatste overigens *niet altijd ten onrechte*, zo gebiedt de meedogenloze eerlijkheid ons te zeggen. Want als we toch eens uit de doeken deden wat voor een baarlijke nonsens regelmatig onze redactie burelen bereikt... u zou van schaamte rood aanlopen, een lichte huivering door uw leden voelen gaan en enige dagen op een onbewoond eiland willen doorbrengen *om u achter de illusie te verbergen hier echt niet bij te horen!*

Maar u hoort er echt wel bij!

En al bent u niet een van die verbeterde kletskoekenbakkers die de redactie zo graag een koekje van eigen deeg willen voorzetten, *het past u helemaal niet daar zelfvoldaan over te doen!*

Waarom niet?

Omdat elke kletskoekenbakker *toch maar de moed opbrengt zich kwetsbaar op te stellen.*

Maar alvorens een staaltje van goed gebakken kletskoek op te dienen nu eerst *het laatste nieuws van het zorgketenfront.*

Daaraan kunt u zelf zien hoe het RIO zich inspant om een volwaardige schakel in de regionale zorgketen te vormen en daar -alle goede wil ten spijt- toch niet altijd in slaagt.

Ook wordt met dit merkwaardige voorval bewezen dat het reizen per trein zo gek nog niet is, *omdat je dan twee uur lang stil kunt zitten terwijl je toch op de plaats van bestemming aankomt!*

Op de A73 lopen dit soort dingen soms heel anders.

Daar kun je, voor de verandering, terwijl het buiten aardedonker is en het pijpenstelen regent, *twee uur lang stil zitten zonder een centimeter op te schieten!*

Enkele RIO-medewerkers hebben dit tot hun schade moeten ondervinden.

Zo begaf een zware RIO-delegatie zich onlangs op weg naar het Sint Maartensgasthuis te V. om in het kader van het veelbesproken 'zorgketengebeuren' onze eigen RIO-schakel aan de regionale keten aan te haken.

Maar wat gebeurde?

Nog maar net was de stoet van RIO-limousines de A73 opgezwenkt of ze werd geconfronteerd met een heuse... *kettingbotsing!*

Heb je je net goed voorbereid om een serieuze bijdrage te leveren aan de regionale zorgketen, blijken er een paar provinciale wegpiraten roet in de keten te gooien *door -God betere 't- ter plekke een eigen keten te gaan vormen!* En hoe!

Gevolg: verwarring, onrust, afzettingen, sirenes en blauwe en rode zwaailichten!

Gelukkig was het even objectieve als onafhankelijke RIO-volkje in het geheel niet uit het veld geslagen, want luttele minuten na het ongeluk werd vastgesteld dat hier sprake was van *een wel heel bijzondere vorm van ketenzorg.*

Zo konden door alert optreden, nog op de snelweg, bijgelicht door de veelkleurige zwaailichten van brandweer en politie, *de eerste intakes worden gedaan.*

Aangezien onze administratie uitzonderlijk snel kan werken *werden nog de volgende ochtend vroeg de eerste... afwijzingen (!)* verstuurd, want gelukkig viel de gezondheidsschade mee en werden er bij de onfortuinlijke kettingbotsers geen blijvende beperkingen vastgesteld.

Moraal: 'Het RIO is niet alleen snel in het *behandelen* van uw aanvraag, maar ook in het *afwijzen* ervan!'

Een geluk bij een ongeluk dus, maar nadere evaluatie van deze toch wel schokkende gebeurtenis heeft tot het inzicht geleid dat dit type van zorgketen -door onvoorzichtige weggebruikers (naar wij in goed vertrouwen aannemen: onopzettelijk) in scene gezet- *toch niet is wat het RIO onder een regionale zorgketen verstaat.*

Dan nog liever samen in de keten met de vrijgevege Sint Maarten die -zoals bijbelexegeten onder ons ongetwijfeld zullen weten- met zijn zwaard de helft van zijn mantel afscheurde om daarmee de armen en misdeelden te kleden. Waarmee maar weer is aangetoond dat mantelzorg wel verre van een uitvinding van het RIO is, maar een eeuwenoud gebruik in de beste traditie van liefdadigheid en het daarom dubbel en dwars verdient in stand gehouden te worden! En nu we het toch over heiligen met (halve) mantels hebben: dan de mantel van die andere vrijgevege heilige *die zelfs bekend is bij lieden die nog nooit een bijbel hebben vast gehouden, laat staan ingezien!* Die mantel (met heilige) figureert in navolgende casus die, zo voorspellen wij, net als een kettingbotsing, de nodige opschudding zal veroorzaken.

Want nu, aandachtige en vasthoudende lezer, volgt *de uitverkoren brief van de week!*

Lees en oordeel zelf over een even gewaagde als onthutsende ervaring, pas geleden opgedaan door een adviseur van medische kunne, en u zult zich *met de redactie* verbazen over de grenzeloze stoutmoedigheid die onverschrokken oudjes nog ten toon kunnen spreiden. In dit bijzondere geval gaat het om een vooraanstaand vertegenwoordiger van de clericale elite, maar welingelichte kringen melden dat het een algemeen verbreid verschijnsel aan het worden is. Want zo oud kunnen sommige oudjes niet zijn of ze scheppen er een bijna pervers plezier in hardwerkende integere indicatiestellers een lepe poets te bakken, waar diezelfde oudjes, de weinige dagen die ze nog resten, *zich stilletjes en genoeglijk over verkneukelen*.

Maar we zullen u niet langer in spanning houden en eindelijk opening van zaken geven.

Nu dan, collega B. te M. schreef ons onlangs de heer St. Klaas (!) op zijn spreekuur te hebben gezien met de vraag om een nieuw vervoermiddel.

Volgens collega B. kon de heer Klaas geen bewijs van nederlandschap overleggen en verklaarde hij -als Madrileen- voor korte tijd in Nederland te verblijven.

'Waarom wilt u een nieuw vervoermiddel?' vroeg collega B. aan de wat opzichtig geklede Klaas. (Deze droeg een rode mantel en een inklapbare, puntvormige hoed op een hoofd waar een lange, witte baard aan bungelde.)

'Wel', antwoordde de heer Klaas, 'mijn enige vervoermiddel is een schimmel en voor paardrijden ben ik inmiddels wel wat oud geworden... Vindt u ook niet? Ik wil daarom graag in aanmerking komen voor een scootmobiel.'

Dit gezegd hebbend keek Klaas collega B. hoopvol recht in de ogen.

Maar B., niet op z'n achterhoofd gevallen, hield zijn ogen terneergeslagen en begon het geval te begrijpen. Een illegaal hier verblijvende buitenlander, natuurlijk zonder werkvergunning, inwoner van Madrid, met het uiterlijk van een vroege carnavalsvierder, steunend op een wandelstok van twee maal de normale lengte, wilde een slaatje slaan uit onze sociale goedheid.

Collega B. besloot zich daarom schrap te zetten en duidelijke taal te spreken:

'Luister goed, meneer Klaas, het fungoide karakter van uw huidige vervoermiddel leidt niet tot een medische indicatie voor een scootmobiel', zo begon hij. 'Daarnaast bent u maar tijdelijk in ons land. Tijdelijk hier verblijvende verlofgangers komen niet voor voorzieningen in aanmerking. Bovendien, het gevaar dat uw mantel tussen de wielen van de scootmobiel kan raken, is niet denkbeeldig. Voor deze dingen kunnen wij geen verantwoording dragen, meneer Klaas. Daar zult u begrip voor op moeten brengen. En dan heb ik het nog niet eens over een ongewenst precedent dat zou worden geschapen! Dan komt niet lang na u -namelijk vlak voor de jaarwisseling- de heer K.St.Man vast en zeker ook om een voorziening vragen. Het spijt me voor u, maar daar kunnen we echt niet aan beginnen.'

Nu was het de beurt aan B. de heer Klaas recht in de ogen te kijken. Hij meende zijn nummer goed gebracht te hebben en rechte z'n rug om vervolgens zelfverzekerd in z'n stoel achterover te leunen.

'Ziezo', dacht hij, 'die zit'.

Maar Klaas, ook niet van gisteren (wel van eergisteren en van vele, vele gisterens daarvoor), liet zich niet onbetuigd en toverde zijn minzaamste glimlach te voorschijn, alsof-ie heel goed begreep waar het de medicus om te doen was, en sprak vervolgens met een benepen, bijna kwezelig aandoend lizzig stemmetje:

'Dokter zal ongetwijfeld van marsepein houden en als ik nou eens -hierbij boog de oude lichtjes voorover en kneep zijn kleine pretoogjes langzaam samen- een *liedje* voor hem zing?'

Een *liedje*! Daar had collega B. nog niet aan gedacht! Niets zou hem bespaard blijven als-ie niet oppaste!

Zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken had B. zijn antwoord klaar:

'Een uitnodiging tot corruptie? Maar, meneer Klaas, sinds wij uw landgenoten, de Spanjaarden, eruit hebben gegooid -u herinnert zich dat ongetwijfeld als de dag van gisteren- doen we daar hier niet meer aan. Wat dacht u! En wat wilt u? Als ik de verhalen moet geloven die over u de ronde doen begeeft u zich met paard en al op de daken van de huizen. Zelfs een scootmobiel met turbosnelheid zal dat kunstje niet kunnen evenaren! Geloof u mij, u bent het beste uit met wat u nu heeft! De techniek kan daar niet tegenop. Hooguit moet u af en toe naar de hoefsmid.'

De heer Klaas, intussen wel beseffend waar het advies op uit zou draaien, slaakte een diepe zucht en stond op van zijn stoel.

'Goed!', zei hij met een even kwade als luide stem. 'Goed!' 'U wilt mij dus niet helpen... ik zal het onthouden, want ondanks mijn leeftijd is mijn geheugen nog prima in orde!'

'Daarom juist', dacht collega B., maar hield intussen wijselijk z'n mond.

'Rekent u er maar op dat ik het er niet bij laat zitten, ook al gaat het zitten mij beter af dan het staan!' vervolgde de nu zichtbaar vertoornde Klaas, daarbij met zijn vinger bezwerend in de richting van B. wijzend.

Collega B., tegenover de grote oude man nochtans voor geen kleintje vervaard, toonde zich niet onder de indruk. Hij begeleidde de teleurgestelde Klaas tot aan de deur, schudde hem de hand en wenste hem een plezierige voortzetting van zijn verblijf in ons kikkerlandje.

Een boze Klaasblik was zijn deel, maar ook dat liet collega B. koud... *als kind al had hij de oude niet erg serieus genomen.*

En gelukkig maar! voegt de redactie van uw RIO Nieuwsbrief hier direkt aan toe. Want wie de slimme Klaas al te serieus neemt zou weleens even zwakke knieën als de oude zelf kunnen krijgen en over de gevraagde voorziening een positief advies gaan uitbrengen. Met collega B. zeggen wij: *doe het niet!* Wees bedacht op oudere figuren die de uiterlijke kenmerken van de heren St. Klaas of K.St.Man vertonen! Vaak zijn deze heren nog zeer kwiek en proberen ze goedgelovige mensen te verleiden met suikergoed en marsepein. Maar daar lenen wij ons niet voor *en zoiets als liedjes zingen in de spreekkamer heeft natuurlijk al helemaal geen pas!*

Na deze, al zeggen we het zelf, heel verstandige woorden, rest ons nog, mede namens collega B. te M., alle trouwe RIO Nieuwsbrieflezers een goed en mooi 2001 toe te wensen.

Bijlagen:

- Artikel uit Verpleegkunde Nieuws: "Kind van de rekening"
- Kopie inhoudsopgave Handicap & Beleid nr. 12/2000